

Sygn. akt II K 306/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Tomasz Zieliński

Protokolant – sekr. Anna Rogojsza

w obecności Asesora Prokuratury Rejonowej w G.– Andrzeja Zagrabys

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 roku sprawy

K. K.

urodz. (...) w W.

syna R. i W. zd. S.

skazanego:

I. Prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 29.12.2016 r. w sprawie sygn. akt IIK 449/16 obejmującego:

- wyrok łączny w sprawie IIK 82/14 SR w Giżycku z dnia 08.10.2014 r. w zakresie orzeczonej w pkt 4 kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym;
- wyrok w sprawie IIK 446/14 SR w Giżycku z dnia 25.02.2016 r., na mocy którego za przestępstwo z art. 279§1kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 11§2kk popełnione z 24/25 lutego 2014 r. orzeczono karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Łącząc tak orzeczone kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności wymierzono karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności na poczet, której zaliczono okres kary dotychczas odbytej w sprawie IIK 82/14 od dnia 30.09.2016 r.

II. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 27.07.2017 r. w sprawie sygn. akt IIK 393/16 za przestępstwo z art. 288§1kk w zw. z art. 64§1kk popełnione w dniu 25.04.2016 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeka

1. Na podstawie art. 568a§1 pkt 2 kpk, art. 569§1 kpk w zw. z art. 85§1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86§1 kk łączy karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem opisanymi w pkt I (w sprawie IIK 449/16 SR w Giżycku) i karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt II (w sprawie IIK 393/16 SR w Giżycku) i wymierza skazanemu **K. K.** karę łączną 2 (dwa) lat i 1 (jeden) miesiąc pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 577kpk na poczet orzeczonej w pkt 1 powyższego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres kary dotychczas odbytej w sprawie IIK 449/16 od dnia 30.09.2016 r.

3. Na podstawie art. 576§1kpk stwierdza, iż połączone wyroki w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.
4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. R. tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego wykonywaną z urzędu kwotę 120,00 zł powiększoną o kwotę 27,60 zł stanowiącą 23% podatek VAT tj. łącznie kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) zł.
5. Kosztami postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 306/17

UZASADNIENIE

Na podstawie wyników rozprawy głównej Sąd ustalił i zważył, co następuje:

K. K. został skazany:

III. Prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 29.12.2016 r. w sprawie sygn. akt IIK 449/16 obejmującym:

- wyrok łączny w sprawie IIK 82/14 SR w Giżycku z dnia 08.10.2014 r. w zakresie orzeczonej w pkt 4 kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym;
- wyrok w sprawie IIK 446/14 SR w Giżycku z dnia 25.02.2016 r., na mocy którego za przestępstwo z art. 279§1kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 11§2kk popełnione z 24/25 lutego 2014 r. orzeczono karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Łącząc tak orzeczone kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności wymierzono karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności na poczet, której zaliczono okres kary dotychczas odbytej w sprawie IIK 82/14 od dnia 30.09.2016 r. (dowód: akta sprawy IIK 449/16 w szczególności wyrok łączny k. 16, którego odpis dołączono na k. 7).

2. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 27.07.2017 r. w sprawie sygn. akt IIK 393/16 za przestępstwo z art. 288§1kk w zw. z art. 64§1kk popełnione w dniu 25.04.2016 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (dowód: akta sprawy IIK 393/16 w szczególności wyrok k. 212, którego odpis dołączono na k.

W dniu 30 sierpnia 2017 roku wpłynęło złożone na podstawie art. 12b kkw pismo Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w B., który poinformował tut. sąd o tym, że mogą zachodzić w stosunku do K. K. skazanego prawomocnymi wyrokami SR w Giżycku w sprawie IIK 393/16 z dnia 27.07.2017 r. i SR w Giżycku w sprawie IIK 449/16 z dnia 29.12.2016 r. warunki do wydania wyroku łącznego (pismo k. 2, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 3-4).

Zarządzeniem z dnia 30.08.2017 r. na podstawie art. 570 kpk w związku z powyższą informacją wszczęto z urzędu postępowanie o wydanie wyroku łącznego w stosunku do skazanego K. K. (zarządzenie k. 1).

Aby zaistniały przesłanki do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym, muszą być spełnione zarówno warunki procesowe jak i materialnkarne. Podstawowym warunkiem procesowym wynikającym z art. 569§1kpk jest wymaganie prawomocności skazań podlegających łączeniu. Warunki materialnkarne do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym określone są natomiast w art. 85-91 kk. Przepis art. 85§1kk nie określa podstaw wymiaru kary łącznej, przewidując jedynie warunek tożsamości rodzajowej kar wymierzonych za przypisane temu samemu sprawcy przestępstwa oraz alternatywny warunek różnorodności rodzajowej wymierzonych kar, wobec których ustawodawca wskazuje, iż podlegają one łączeniu. Natomiast art. 85§2kk odnosi się do podstaw wymiaru kary łącznej. Z przepisu tego wynika, że nie mogą stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara lub kary jednostkowe niepodlegające wykonaniu oraz kara lub kary łączne niepodlegające wykonaniu. Określona w ten sposób negatywna przesłanka

wymiaru kary łącznej przesądza o tym, że nie orzeka się kary łącznej na podstawie kary lub kar jednostkowych bądź też kary lub kar łącznych spełniających przesłanki określone w art. 85§1kk, jeżeli nie podlegają one wykonaniu. Kolejna negatywna przesłanka została określona w dodanym do art. 85kk §3, zgodnie z którym jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Przesłanka ta aktualizuje się zatem wówczas, gdy sprawca popełnia kolejne przestępstwo, za które orzeczona zostaje kara spełniająca warunki wymiaru kary łącznej, po rozpoczęciu oraz przed zakończeniem wykonywania innej kary jednostkowej wymierzonej sprawcy wcześniej lub kary łącznej. Tak, więc dla zaistnienia tej przesłanki negatywnej znaczenie ma sposób określenia momentu „rozpoczęcia” wykonywania kary oraz moment „zakończenia” jej wykonywania. W przypadku kary pozbawienia wolności rozpoczęcie jej wykonania następuje z chwilą przystąpienia do wykonania tej kary, zaś zakończenie z momentem wykonania tej kary. Rozpoczęcie odbywania kary w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne (art. 34a§1 pkt 1kk), co wynika z przepisu art. 57a§1kkw następuje natomiast w dniu, w którym skazany przystąpił do wykonywania wskazanej pracy, co pozwala na ustalenie również końca kary.

W sprawie niniejszej stwierdzić należy, iż oba przywołane wyżej wyroki są prawomocne, a więc spełniony jest warunek określony w art. 569§1kpk.

Wyroki te spełniają również przesłanki materialnokarne, gdyż orzeczone nimi kara łączna pozbawienia wolności i kara pozbawienia wolności podlegają wykonaniu w całości lub w części.

Z opinii o skazanym wynika, że karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną prawomocnym wyrokiem łącznym SR w Giżycku z dnia 29.12.2016 r. w sprawie sygn. akt IIK 449/16 skazany zaczął odbywać poczynając od dnia 30 września 2016 r. zaś jej koniec przypada na dzień 27.06.2018 r., w którym to dniu zaczął odbywać karę 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem SR w Giżycku z dnia 27.07.2017 r. w sprawie IIK 393/16. Nie zaszła zatem w wymienionych sprawach negatywna przesłanka materialnokarna określona w art. 85§2kk (opinia k. 14).

Jednocześnie K. K. przestępstwo, za które został skazany wyrokiem SR w Giżycku z dnia 27.11.2017 r. w sprawie IIK 393/16 popełnił w dniu 25.04.2016 r. i tym samym dopuścił się go przed rozpoczęciem wykonywania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym SR w Giżycku w sprawie IIK 449/16 z dnia 29.12.2016 r., a zatem nie wystąpiła również przeszkoda, o której mowa w art. 85§3 kk do wydania wyroku łącznego (dowód: opinia o skazanym wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 14-16).

Zgodnie z art. 86§1kk dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z kar wymierzonych jednostkowo, co odpowiada systemowi absorpcji, zaś górną granicę tworzy suma wymierzonych kar jednostkowych, co odpowiada systemowi kumulacji oraz górna granica tego rodzaju kary przewidziana w tym przepisie. Stosownie zaś do art. 85a kk Sąd orzekając karę łączną bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zarówno w orzecznictwie jak i w literaturze prawniczej zgodnie podkreśla się, że przepisy określające zasady orzekania kary łącznej nie mają kategorycznej wymowy w kwestii nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego, nie ma również żadnych podstaw do twierdzenia, że wyrok łączny powinien zawsze powodować poprawę sytuacji skazanego. Niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy, jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno również raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Jak wskazano wyżej, całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie

mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (zob. wyrok SA w Lublinie z dnia 16.03.2010r., II AKa 57/10, LEX nr 583690; wyrok SA w Lublinie z dnia 25.03.2010r., II AKa 59/10, LEX nr 658856; wyrok SA w Katowicach z dnia 20.05.2008r., II AKa 129/08, Biul.SAKa 2008/3/8; wyrok SN z dnia 19.03.2008 r., IV KK 45/08; wyrok SA w Łodzi z dnia 27.11. 2008r., II AKa 198/08; wyrok SA w Łodzi z dnia 18.11.2008r., II AKa 178/08; por. A. Marek, Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004, s. 293).

Wymierzając w sprawie niniejszej skazanemu na skutek połączenia kar pozbawienia wolności, karę łączną 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, Sąd kierował się częściowo zasadą absorpcji (najsurowsza kara jednostkowa, którą jest kara łączna została wymierzona w wysokości 1 rok i 9 miesięcy pozbawienia wolności), a częściowo zasadą kumulacji (suma kar jednostkowych to 2 lata i 5 miesięcy pozbawienia wolności). Stosując przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasadę mieszaną, Sąd uwzględnił wysoki stopień zawinienia skazanego – przestępstw, za które został skazany dopuścił się z winy umyślnej – wagę tych czynów, a także znaczny stopień ich społecznej szkodliwości. Równocześnie, w ocenie Sądu, w sprawie powyższej nie zachodzą żadne szczególne względy, które uzasadniałyby zastosowanie zasady pełnej absorpcji.

Na niekorzyść skazanego ewidentnie przemawia także jego dotychczasowa wielokrotna karalność. W stosunkowo krótkim okresie czasu skazany dopuścił się wielu przestępstw o dużym ciężarze gatunkowym, co niewątpliwie świadczy o daleko posuniętym procesie jego demoralizacji i konieczności resocjalizacji w drodze kary izolacyjnej (karta karna - k. 25-27).

Jako okoliczność przemawiającą na korzyść K. K. Sąd wziął pod uwagę opinię o nim z zakładu karnego, która dowodzi, że dotychczas przeprowadzony wobec niego proces resocjalizacji w warunkach izolacyjnych przebiega w sposób prawidłowy i daje podstawy do pozytywnej prognozy na przyszłość (opinia o skazanym – k. 12).

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, że zastosowanie zasady mieszanej tj. częściowej absorpcji i częściowej kumulacji, jest w pełni uzasadnione zaś wymierzona kara łączna spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okres kary dotychczas odbytej w sprawie sygn. akt IIK 449/16 SR w Giżycku od dnia 30.09.2016 r.

W oparciu o treść art. 576§1kpk Sąd orzekł o odrębnym wykonaniu połączonych wyroków w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym.

O wynagrodzeniu należnym obrońcy ustanowionemu z urzędu adw. K. R. orzeczono zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (t. j.: Dz. U. z 2009r., Nr 146 poz. 1188 ze zm.) w zw. z § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714).

Kosztami postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego obciążono Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy skazanego.
2. Przedłożyć za 14 dni albo z apelacją.